

Kapitány Máté WALT HERCEGNŐI

Á

Tekintélyes belmagasságú polgári lakás volt, olyan, amit nehéz befűteni, s amit nem is sikerült egészen. Hárman éltek itt, kolóniában, ahogy ők mondták. Lépteik alatt egész álló nap recsegett a csiszolatlan parketta. Időnként megremegtek az ablakok, ahogy a troli átrobogott a közeli főút macskakövén. *Valaki reptér mellett lakik,* mondogatták ilyenkor, és úgy mosolyogtak egymásra, mint három fásult monalisa. Az osztályon ismerkedtek össze, hosszú hónapokat töltöttek el együtt, szép lassan közel engedték magukhoz a másik kettőt. *Mindnyájan magunkra maradtunk,* mondogatták, *de legalább itt vagyunk egymásnak. Elhagyott minket,* sóhajtották Vadász doktornak, *elhagyott, mert csak eddig kellettünk neki. Hiába kértük, hogy legalább velünk tegyen kivételt, ő most is, mint mindig, lelépett.* Vadász doktor bólogatott, a gyógyszerek valamennyire stabilizálták a három nőt. A doktor jó ötletnek tartotta az összeköltözést, különösen az ágyhiány miatt.

a kísértés

Az önellátástól Rózsika szenvedett leginkább, súlyos depressziója miatt előfordult, hogy napokat is átaludt, képtelen volt kikászálódni az ágyból. Noszogatták a többiek, időnként erélyesen is, Pipőke egy alkalommal még egy lavór vizet is rázúdított, mert számára felfoghatatlan volt ez a tétlenség. Fehérkét sokszor a tükör tartotta vissza a teendőktől. Noha Vadász doktor megtiltotta, hogy tükröt vigyen a közös lakásba, nem tudott ellenállni a kísértésnek, a többiek pedig úgy gondolták, legalább ez az egy hóbortja hadd maradjon meg szegénykének. Walt vele játszadozott a legtovább. Negyvenedik életévüket mindnyájan betöltötték már, a legmélyebb árkok mégis Fehérke arcát barázdálták, és hajdan ébenszín hajában több volt az ősz szál, mint a fekete. Férje, ahogy ez sokszor lenni szokott, egy fiatalabb nőért hagyta el, ezt Fehérke nem tudta elviselni, összeroppant. *Hisztérikus lettem, igen,* dünnyögte a tükörbe, *és még a madarakkal is megpróbáltam kommunikálni, hátha a valóságban is sikerül.* Egyre többször beszélt a tükörhöz, pont, mint szerepbeli nevelőanyja. Néhány évig még tartotta a hét törpével a kapcsolatot, amikor fény derült férje hűtlenségére, Tudor próbált neki vigaszt nyújtani. Fehérke utoljára azt hallotta róluk, hogy időről időre ócska kalandfilmekben bukkannak fel mellékszereplőként. Nekik legalább közülük maradt a filmhez, gondolta ilyenkor Fehérke. A legközelebb Rózsika került ahhoz, hogy újra Walt kegyeibe férközzön, mert néhány éve egy folytatásról tárgyaltak. De nem lett belőle semmi.

Háromjuk közül Pipőke volt a legtevékenyebb, egész álló nap gürcölt, akkor is, amikor nem kellett volna. Pucolta a parkettát, pókhálókat keresett a tiszta sarkokban, főzött és mosott a másik kettőre. Ha valamelyikük piszkos kézzel fogta meg a kilincset, Pipőke a haját tépte, és sikoltozott. Ha lement az utcára, a küszöbön tízszer vissza- és átlépett, majd ráadásként keresztet vetett. Fehérke egy élelmiszerboltban talált pénztárosi állást, ezrek suhantak át előtte nap mint nap, de soha senki nem ismerte fel. Volt persze néhány közepesen lepukkant férfi, aki hébe-hóba bókolt neki, vagy ízléstelen ajánlatokat tett. Fehérke némelyikükkel találkozgatott is. De egyikőtől sem lett újra ébenszín haja.

az időtlen homály

Rózsika az elmúlt években alaposan elhízott. Ágyban töltött napjai során csirkecombok és fagyaltkelyhek cseréltek helyet a párnák ölelésében. Szobájában mindig szólt a tévé. Otthoni munkát vállalt, adatokat rögzített, ehhez fel sem kellett kelnie. Férje külföldre költözött, és sosem tért vissza. Egyesek úgy gondolták, a férfi valójában meleg volt. Fehérke véleménye szerint mindössze annyi történt, hogy ő is belépett a Szemét Férfiak Klubjába. Akárcsak Pipőke férje, aki nem bírta tovább elviselni az állandó sürgölődést, pakolgatást, lencseválogatást. De nem a férjekre haragudtak igazán, nem, nem rájuk. Waltot gyűlölték megszállottan. Úgy érezték, ő teremtette mindnyájukat, ő adott csillogó szint nekik, majd ő taszította el őket magától ebbe az időtlen homályba. Vadász doktor úgy gondolta, ez a Walt a belső gyerekkori apakép, amivel egyikőjük sem tud mit kezdeni.

Vasárnap volt, zárva minden, a háromtagú kolónia csendben ült a hideg lakásban. Rózsika a tévét bámulta, Fehérke a haját festette a fürdőszobában, Pipőke pedig kesztyűvel a kezén várta, hogy feltakarítson utána.

Lomhán ketyegett a falóra, nyílvégű mutatói, mint a malom lapátjai tolták maguk előtt az időt. Olyan lett volna ez is, mint bármelyik másik vasárnap. Csakhogy ezúttal csengetett valaki. Pipőke lerántotta vékonyka kezéről a gumikesztyűt, gondosan elhelyezte a kopott komód szélén, majd bizonytalan léptekkel megindult az ajtó felé. *Ki lehet az?*, nyöszörögte Rózsika az ágyából. *Tessék!*, kiáltott ki Fehérke a fürdőből – éppen a haját szárította. *Mindjárt megtudjuk*, mondta Pipőke. Mély levegőt vett, kislányosan nagyra nyitotta szemét, majd zsebkezdőjével lenyomta a kilincset. Az ajtóban Walt állt, bizalomgerjesztő mosolyával, lelkesen szikrázó szemével, ápolt bajuszával, jólfésült hajával. *Szia kislány*, szólalt meg, mintha csak tegnap találkoztak volna.

Pipőke úgy érezte, megnémult. Walt kikerült, és minden feszélyezettség nélkül benyomult a lakásba. Rózsika észrevette ágyából a látogatót, halkán felsikkantott, kezéből kiesett a távirányító. Hamarosan Fehérke is előjött a fürdőszobából, hogy rögtön meg is dermedjen. *Hercegnőim*, kiáltotta Walt, és szélesen elmosolyodott. *Hát így kell üdvözölni egy régi jó barátot?* Pipőke visszajött az ajtóból, gépies mozdulatokkal asztalkát húzott Walt elé, kített egy poharat, és kis tányérkában sós mogyorót. *Te vén szarházi*, hörögte Fehérke. *Te utolsó szemétláda.* *Szervusz havacskám, szépséges csillagom*, mondta Walt, és leült az egyik székre. A három nő mozdulatlanul figyelte a férfit, mintha maga a sátán, vagy legalábbis Jack Nicholson érkezett volna közéjük. Ahogy Walt elhelyezkedett a széken, ahogy hátradőlt, és újra elmosolyodott, valami különös fény tört át az ablakokon,

sejtelmes és valószerűtlen színekkel festve be a szobát. Walt a szakember szenvtelenségével mérte végig őket, tetőtől talpig. Mintha régről előkerült portékák piaci értékét becsülné meg. *Hiába, lányok*, szólalt meg aztán, *piszok dolog az idő*. Fehérke arca elvörösödött, felkapott egy kis tányérkát és Walt felé hajította. Walt tapsolt egyet, és a repülő tányér aprócska úrhajóvá változva tovaröppent, ablakán át zöld kezecskék intettek búcsút. Rózsika szuszogva kikászálódott az ágyból, súlyos léptekkel a tévéhez robogott, felkapta a készüléket, és az égbe emelte, hogy Walt fejéhez vágja. A férfi legyintett egyet, a televízió könnyű kartondoboz lett, fedele felnyílt, és fehér pillangók röppentek ki belőle.

új történet

Pipőke közelebb lépett, mellkasa szinte lüktetett, olyan hevesen vert a szíve. *Minek jöttél vissza, Walt, miért kínzol bennünket?* Walt széttárta karját, szeme ártatlanul elkerekedett. *Még hogy én kínozlak benneteket, galambocskáim? Hiszen azért jöttem, hogy újra együtt dolgozzunk!* Ezt hallván a három nő önkéntelenül is helyet foglalt. Walt szelíd arcára elégedett mosoly telepedett. *Ezt már szeretem, lányok, így, így, szépen, higgadtan, mint a régi szép időkben.* Fehérke és Rózsika továbbra is haragvó arccal figyelték, Pipőke pedig, ki hármójuk közül a legföldhözragadtabb volt, inkább szomorúan. Walt megint végigmérte őket, lábát keresztbe vetette, aztán belekezdedt. *Új történetet tervezek, hölgyeim, nagyszabásút, Oscar-esélyeset, olyat, amitől tátva marad az emberek szája. Sárkányok, varázslók, gnómok és tündérek, lágy harmóniák és dalbetétek, lassan libbenő hajak, reszkető holdfény a víz színén, vágózó paripák, szemvillanás alatt virágba boruló illatos mezők, hercegek és hercegnők, mind egy filmben.* A három nő egy pillanatra ugyanolyan megbabonázottan figyelte Waltot, mint sok-sok évvel korábban. Walt tartott egy kis szünetet, közben markába öntött kevés sós mogyorót, és ropogtatni kezdte. Fehérke sápadt arccal, Rózsika szuszogva, Pipőke pihegve várta, hogy Walt folytassa mondanivalóját. A férfi lesöpörte tenyeréről a rátapadt sót, majd egyenként belenézett a három nő szemébe. *Hölgyeim*, hajolt közelebb előredőlve, *kell a filmben három gonosz mostoha*. A háromfejű kolónia lassan megértette, mire megy ki a játék. Először Fehérkéből robbant ki újult erővel a harag, felpattant székéből, és fúriaként tombolva szaladt a szobában körbe-körbe, mint a bűgőcsiga. Walt érdeklődve figyelte. Rózsika káromkodva csapkodott a székébe szorulva, Pipőke pedig fogta a cipellőjét, és a férfi felé hajította, de Walt most is résen volt. A cipő röptében aranyló falevéllé lapult, és hang nélkül ért földet a polgári szoba távoli szegletében.

Fehérke időközben kiadta mérge javát, fröcsögő gyűlölete sziszegéssé gyengült. *Hogy merészeled, lihegte, mit képzelsz magadról? Félredobsz minket, hogy aztán újra megalázz?* Ssssss, csitította Walt, ujjával gépiesen pödörgetve bajuszát. *Fogjátok fel visszatérési lehetőségként, lányok!* Rózsika erre elsírta magát, hüppögve remegett a széken, tenyerét arca elé szorította. Pipőke cipőtlen lábát nézte, a harisnya alatt törékeny csontok dudorodtak. Aztán felnézett, és megkérdezte, hogy mit kellene csinálni. Walt csettintett egyet a nyelvével, hátradőlt a széken. *Látjátok, még mindig Pipőke a legokosabb*. Fehérke sértetten hallgatott, Rózsika abbahagyta a sírdogálást. *Kicsit elmaszkírozunk titeket*, mondta Walt, *kaptok valami éjfekete leplet, és bizonyos időközönként átalakultok gyíkká, békává, százlábúvá, pókká és hasonló borzalmakká. Nem nagy ügy, galambocskáim, a kisujjatokból is kirázzátok majd. Mennyit fizetsz?*, kérdezte Fehérke, és frissen festett haja lassan meglibbent. *Eleget*, kacintott Walt, és ahogy újult erővel betört a fény az ablakon, a szobafalak rózsaszínre váltottak, a levegőben kavargó porszemek pedig megannyi kis kacagó tündéreként szálltak a férfi fekete vállára. Walt vigyorra húzódo szája megnőtt, Fehérke, Rózsika és Pipőke szeméből magába szippantotta az utolsó szikrákat. Aztán felállt, szépen komótosan, megköszönte a sós mogyorót, csettintett, mire kinyílt az ajtó, és sudár, sötét alakja beleveszett a fényárba.

A három hölgynek idővel kialakult az a szokása, hogy közösen bújták át a reggeli újságot, adogatva egymásnak a már kiolvasott lapokat. Ezen a reggelen sem volt ez másként. A maguk elé húzott asztalkán gőzölgött a három kávé, Pipőke egy-egy cukorkát helyezett a csészék mellé. Mindhárman megdöbbenek, mikor látták a nekrológot, amiben arról írtak, hogy Walt idén lenne száztizennégy éves. Rózsika letette a kiflit, bájos eleganciával kitörölte szája szegletéből a morzsát, majd álmatag hangon azt mondta, *ugye, lányok, én mindig is mondtam, hogy jobb lett volna a Grimm testvérekkel maradni.*

képek | Macsinka Zsolt